

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Smack food service s.r.o.**, se sídlem Janovičky 26, Zámorsk, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2019, č. j. 31 A 163/2017 - 99,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 4. 2017, č. j. JMK 56378/2017, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice (dále jen „*prvostupňový správní orgán*“) ze dne 19. 1. 2017, č. j. OD/70996/2015, a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Suzuki, registrační značky 3E9 0868, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích; konkrétně dne 9. 11. 2015 v 13:06 hodin v Židlochovicích na ul. Nádražní 733 blíže nezjištěný řidič vozidla žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, neboť v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 62 km/h, respektive 59 km/h po odečtení možné odchylky měřícího zařízení. Tím došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ke spáchání přestupku řidiče vozidla

dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za tento delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“) žalobou, který ji zamítl rozsudkem ze dne 18. 9. 2019, č. j. 31 A 163/2017 - 99, jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce ohledně nesplnění podmínek pro měření rychlosti vozidel městskou policií dle § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „*zákon o obecní policii*“). Podle odstavce 1 tohoto zákonného ustanovení je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Podle druhého odstavce téhož ustanovení jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.

[5] Krajský soud poukázal na to, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné námítky, kterými by zpochybnil postup obecní policie dle shora uvedené zákonné úpravy. Argumentaci žalobce - pokud se prvostupňový správní orgán nezabýval tím, zda obecní policie zřízení rychloměru vhodným způsobem uveřejnila, je nutné konstatovat nesplnění této podmínky - označil za nesprávnou a nelogickou. Přesto však poukázal na to, že prvostupňový orgán (Městský úřad Židlochovice) své řízení zahájil na základě oznámení přestupku od Městské policie Židlochovice. Skutečnost, jakým způsobem byly úseky pro stacionární měření rychlosti zveřejněny, proto prvostupňovému orgánu byla jistě známa z jeho úřední činnosti (nad rámec uvedeného krajský soud konstatoval, že informace o stacionárních radarech v obci Židlochovice jsou zveřejněny na webových stránkách města Židlochovice – <http://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html>, přičemž uvedenou stránku provedl při jednání jako důkaz). Jestliže zákonnost měření nebyla žalobcem zpochybněna, způsob uveřejnění měřených úseků obecní policií nemusel být předmětem dokazování prvostupňového správního orgánu.

[6] Neshledal důvodnou ani námitku, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nejsou uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno (zejména § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu), a naopak je zde chybně odkazováno na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, ačkoli toto ustanovení nabylo účinnosti až poté, co došlo ke spáchání správního deliktu. Krajský soud konstatoval, že neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku o uložení sankce není pochybením prvostupňového správního orgánu, neboť výrok obsahuje odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona, které upravovaly pravidla pro uložení sankce v době spáchání deliktu. Na základě těchto ustanovení byla žalobci stanovena pokuta. Krajský soud přesto přisvědčil žalobci, že je ve výroku chybně či nadbytečně uveden odkaz na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který nabyl účinnosti až po spáchání deliktu, nicméně toto pochybení nepovažoval za vadu způsobující nezákonnost tohoto správního rozhodnutí. Jelikož výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje odkaz jak na ustanovení zákona o silničním provozu před novelou tak i (nesprávně) po novele, avšak obě ustanovení stanovují rozmezí pokuty shodně (fakticky tedy došlo jen přečíslování daného ustanovení), taková vada nemohla zasáhnout do práv žalobce. Pokuta nadto byla žalobci uložena v nejnižší možné výměře.

[7] K samotnému § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu krajský soud doplnil, že je zde obsažena povinnost správního orgánu při určení výměry pokuty právnické osobě

pokračování

přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. To je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění konkrétní výše uložené pokuty. Důležité je, že prvostupňový správní orgán neopomněl zmínit ustanovení, které upravuje rozmezí možné výše uložené pokuty.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Nejprve namítá, že ve správním řízení správní orgány neprokázaly, zda obecní policie vhodným způsobem uveřejnila zřízení rychloměru dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, a proto jsou výstupy z provedeného měření nepoužitelné. Nesouhlasí s krajským soudem, který označil žalobní námitku stěžovatele, dle které pokud obecní policie zřízení rychloměru vhodným způsobem uveřejnila, je nutné předpokládat nesplnění této zákonné podmínky, za nesprávnou a nelogickou a vytkl stěžovateli, že nezpochybnil zákonnost měření rychlosti vozidla již ve správním řízení. Tímto krajský soud dle stěžovatele požadoval, aby prokazoval negativní skutečnost, tj. že určitá informace nebyla zveřejněna na webu obecní policie (nadto před čtyřmi roky), čímž postupoval v rozporu se zásadou presumpce neviny. Je to však pouze obecní policie, případně správní orgán projednávající přestupek, v jehož moci je obstarat důkaz, zda byla informace v rozhodné době (tj. v době spáchání přestupku) vhodným způsobem uveřejněna. V projednávaném případě správní orgány ani netvrdily, že k uveřejnění informace o rychloměru došlo.

[10] Krajskému soudu dále vytýká, že bez jediného důkazu presumoval, že správním orgánům jistě muselo být z jejich úřední činnosti známo informování veřejnosti o zřízení rychloměru. Taková úvaha je nepřezkoumatelná a navíc nepřiléhavá, protože správní orgány nikdy netvrdily informování veřejnosti o zřízení rychloměru. Uveřejnění zřízení rychloměru tvrdil jen krajský soud, tento závěr ovšem neprokázal, neboť z jím provedených printscreenů webových stránek města Židlochovice naopak plyne, že webová stránka obsahující informace o rychloměrech provozovaných obecní policií obce Židlochovice byla vytvořena až dne 3. 8. 2016 (téměř rok po okamžiku, kdy k deliktu došlo). Printscreeny webových stránek proto neprokazují, že v rozhodné době, tj. v době spáchání údajného přestupku řidiče vozidla, byla veřejnost vhodným způsobem informována o zřízení rychloměru. V této souvislosti odkazuje na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, v němž soud konstatoval, že „[o]bsah jedné a té samé internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být – a obvykle též je – proměnlivý v čase [...]. **Pokud tedy správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem, nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak v podstatě správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Není totiž žádná záruka, že informace na určité internetové stránce budou v okamžik soudního přezkumu odpovídat informacím, které na určité internetové stránce byly v okamžik správního rozhodnutí.**“ Tvrzení krajského soudu, že i před 3. 8. 2016 bylo možné na webu Židlochovic nalézt informace o rychloměrech, je ničím nepodložené. Je navíc v rozporu s provedeným dokazováním, neboť z printscreenů webových stránek se podává, že informace o rychloměrech jsou zde obsaženy teprve od 3. 8. 2016.

[11] Nesprávný je také závěr krajského soudu, že prvostupňový správní orgán odkázal na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu (obsahující pravidla pro výměru sankce za správní delikt) alespoň v odůvodnění svého rozhodnutí, a proto rozhodnutí o spáchaném deliktu není nezákonné; ve skutečnosti však toto ustanovení opomenul nejen ve výroku, ale také v odůvodnění svého rozhodnutí, což krajský soud přehlédl. Výše zmíněné zákonné

ustanovení upravující zákonná kritéria pro výměru sankce tedy zůstalo správními orgány zcela opomenuto a vše nasvědčuje tomu, že si jej správní orgány ani nebyly vědomy.

[12] Stěžovatel nakonec požádal, aby kasační soud nezveřejňoval originál rozsudku včetně jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, neboť se domnívá, že tím bude zasaženo do jejich práva na ochranu soukromí. Žádné zákonné ustanovení Nejvyššímu správnímu soudu neumožňuje, aby plné znění rozsudku bylo dostupné na jeho webových stránkách, stěžovateli proto není zřejmé, proč tak činí.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku, a proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci - konkrétně neprokázáním, zda byl dodržen § 24b odst. 2 zákona o obecní policii (tedy zda byla vhodným způsobem uveřejněna informace o zřízení automatického technického systému), respektive s tím související námitkou vady řízení (nesprávného prokazování této skutečnosti) před krajským soudem.

[17] Kasační soud zdůrazňuje, že při posuzování řízení před správními orgány a s tím související kvality odůvodnění jejich rozhodnutí je třeba přihlídnout mimo jiné k procesní aktivitě samotného účastníka správního řízení, neboť i od ní se v každém individuálním případě odvíjí požadavky na dokazování, stejně jako obsah a podoba odůvodnění daných rozhodnutí. Byl-li účastník správního řízení zcela pasivní, nelze očekávat, že se správní orgány budou podrobně z vlastní iniciativy zabývat všemi myslitelnými aspekty projednávané věci. V projednávané věci stěžovatel nevyužil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a předložit k nim své vyjádření, proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil. Za popsané situace nelze správním orgánům vytýkat, že se podrobně nezabývaly skutečnostmi, které nebyly v průběhu správního řízení nikterak zpochybněny, a považovaly je proto za nesporné a nečinily ohledně nich další dokazování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 52/2020 – 46; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], pokud se výslovně nezabývaly dodržením povinnosti podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, ačkoli její nesplnění stěžovatel ve správním řízení nenamítal. Úkolem správních orgánů totiž není, aby z úřední povinnosti předjímalý a vyvracely veškeré myslitelné námitky přestupce, a tím *de facto* nahrazovaly jeho úlohu ve správním řízení.

[18] Krajský soud k žalobní námitce týkající se tvrzené nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že prvostupňový správní orgán nečinil žádné dokazování ohledně splnění podmínek vhodného zveřejnění informace o provozovaných rychloměrech podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii (viz odstavec 20 žaloby) dospěl ke stejnému závěru jako kasační soud v řadě svých rozhodnutí (například ve shora odkazovaném rozsudku č. j. 2 As 52/2020 – 46). Konstatoval totiž, že za situace,

pokračování

v níž stěžovatelem nebyla ve správním řízení zpochybněna zákonnost měření, nebylo povinností prvostupňového správního orgánu dále prokazovat, zda byla informace o provozovaných rychloměrech uveřejněna podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Pro úplnost kasační soud dodává, že takový závěr krajského soudu neznamená, že po stěžovateli požadoval, aby ve správním řízení *prokázoval* negativní skutečnost (tj. že nebyly zveřejněny informace o provozovaných rychloměrech); dostatečné by bylo, pokud by nesplnění této zákonné podmínky ve správním řízení alespoň namítal (*tvrdil*).

[19] Výše popsané vypořádání žalobní námitky nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí (viz předcházející odstavec tohoto rozsudku) krajským soudem je samo o sobě dostačující. Při jednání konaném dne 18. 9. 2019 však krajský soud - nad rámec svých zákonných povinností - přistoupil k doplnění dokazování obsahem webových stránek www.zidlochovice.cz, na nichž je uveřejněno umístění radarů v Židlochovicích, za účelem prokázání splnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. *De facto* tak důkazem osvědčoval skutečnost, která nebyla rozhodná pro posouzení žalobní námitky (jejím obsahem totiž bylo - jak je opakovaně uvedeno výše - tvrzení o nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, protože prvostupňový správní orgán nečinil žádné dokazování ohledně splnění podmínek vhodného zveřejnění informace o provozovaných rychloměrech podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii).

[20] Stěžovateli lze obecně přisvědčit v tom, že z hlediska splnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je relevantní obsah webových stránek pouze v určitém čase, a to konkrétně k okamžiku spáchání přestupku, respektive správního deliktu. Jestliže obsah webové stránky provedené krajským soudem při jednání konaném dne 18. 9. 2019 byl vytvořen k 3. 8. 2016 a aktualizován dne 18. 7. 2019, není možné ověřit, jaké informace se nacházely na webových stránkách v okamžiku spáchání přestupku, tj. dne 9. 11. 2015 (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2019, č. j. 9 As 421/2018 - 30, či ze dne 11. 10. 2019, č. j. 2 As 80/2018 - 35).

[21] Výše uvedené by však mělo relevanci pouze tehdy, pokud by stěžovatel v žalobě tvrdil **nezákonnost** rozhodnutí žalovaného pro porušení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a navrhoval by k tomu doplnění dokazování ohledně splnění podmínky dle citovaného ustanovení zákona. Hypoteticky vzato, pokud by za uvedené situace krajský soud dovodil, že byla informace o zřízení stálých automatických technických systémů uveřejněna vhodným způsobem **ke dni spáchání přestupku** na podkladě obsahu webových stránek **pozdějšího data**, pak by bylo řízení před krajským soudem zatíženo vadou, která by ve svém důsledku mohla vést k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 - 35). Nicméně taková situace je ryze hypotetická a ve skutečnosti - vzhledem k obsahu žaloby a napadeného rozsudku - vůbec nenastala. Jak je uvedeno již výše, stěžovatel v žalobě v této souvislosti namítal jen **nepřezkoumatelnost** prvostupňového správního rozhodnutí. Doplnění dokazování krajským soudem tedy bylo nadbytečné, a proto jeho nesprávný postup nemůže být vadou způsobující nezákonnost napadeného rozsudku.

[22] Dále není pravdou, že prvostupňový správní orgán opomenul zohlednit § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu jak ve výroku, tak i v odůvodnění svého rozhodnutí. Toto ustanovení, ve znění účinném pro projednávanou věc, stanovilo, že *při určení výměry pokuty právnícké osobě se přihlédne ke závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a ke okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán*. Všechna tato hlediska vzal správní orgán při ukládání sankce stěžovateli v potaz, což je patrné z úvah uvedených na straně 6 jeho rozhodnutí. Nezákonnost tohoto rozhodnutí nezpůsobuje, že správní orgán výslovně nezmínil,

že se při ukládání sankce řídí pravidly dle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Navíc stěžovateli byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozmezí, tudíž tato dílčí nepřesnost nemohla ve svém důsledku negativně zasáhnout do jeho práv a nemá tedy vliv na zákonnost rozhodnutí.

[23] Polemikou zástupce stěžovatele stran nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace rozsudků se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, proto nebude své úvahy opakovat a ve stručnosti odkazuje na svá četná předchozí rozhodnutí, která jsou zástupci stěžovatele známa (usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 – 161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 – 35, a ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33, a další).

[24] Nakonec lze dodat, že požadavek stěžovatele, aby rozsudek v této věci nebyl zveřejňován s osobními údaji stěžovatele a jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, je již mimo rámec samotné projednávané věci a není přípustnou kasační námitkou, neboť nesměřuje proti napadenému rozsudku a opírá se o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.). Toho si je ostatně vědom i stěžovatel, jenž výslovně uvádí, že se o kasační námitku nejedná (odstavec 32 kasační stížnosti).

[25] Jelikož kasační stížnost není důvodná, kasační soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[26] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona; žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. července 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu